

No gaire lluny, enteranyinada per les branques dels arbres, es retallava la silueta del monestir. La imatge, que il·lustrava llibres i decorava parets d'agències de viatges, per la Maite formava part del paisatge quotidià, de l'entorn que, amb els anys, havia après a estimar.

Llampec s'havia aturat i estava molt entretingut escarbotant el terra. Fúria es començava a neguitejar i renillava i capejava, impacient. La Maite, davant el conflicte, es va posar immediatament del cantó del cavall. Ella també volia arribar al poble abans que no s'acabés de fer fosc.

- Anem, Llampec!

Però el gos, habitualment dòcil i obedient, es feia l'orni, ignorant la veu de la seva mestressa. Alguna cosa el mantenia capficat, quelcom havia connectat amb els seus instints amb prou força com per fer-li negligir la seva bona educació i el respecte degut a qui li donava el menjar.

- Llampec!

Res.

Finalment la Maite va haver de baixar del cavall i apropar-se per veure què dimonis havia copsat d'aquesta manera l'atenció del gos. Al cap d'un moment, va poder distingir el tresor amagat que havia provocat aquella inoportuna aturada. Llampec li mostrava, orgullós, entre les dents, el que sense cap mena de dubte era un os, un os petit, com una falange d'un dit, i que encara portava enganxat un esquinçall de pell negrenca i encartonada. La Maite s'acostà una mica més al forat que el gos havia obert al terra humit de l'alzinar i va veure el que clarament li va semblar un peu, un peu humà. Se'l va mirar una bona estona, sense gosar tocar-lo però, i es va acabar de convèncer. Allò era un peu humà, malgrat que un tant socarrimat.

Tenia prou coneixements d'anatomia per estar-ne ben segura. La Maite era metgessa i exercia la seva professió, des de feia molts anys, en un poble del Camp de Tarragona, on havia arribat una mica per atzar, però on, sense gairebé adonar-se'n, s'havia integrat, s'havia casat i divorciat, havia tingut els seus fills i ara ja n'estava segura que s'hi jubilaria.

S'estava fent fosc ràpidament, no podia encantar-se massa. Allò eren unes restes humanes amb tota seguretat i era evident que calia trucar la policia, però feia estona que havia comprovat que duia el mòbil sense bateria, entrebanc d'una altra banda prou habitual per ella, que no acabava d'acostumar-se a la constant necessitat d'aquests aparells de tenir a prop un endoll. No hi havia cap més remei que arribar-se fins a l'estable i trucar des d'allà. Prengué mentalment referències per tal de poder tornar a trobar el lloc exacte, buscà amb la mirada el gos, que també la mirava a ella, havent perdut ja tot interès en la troballa, que no semblava gaire mengívola, i tornà a pujar al cavall.

- Som-hi, Llampec, que se'ns fa tard!

L'estable on estatjava Fúria es trobava poc abans de l'entrada al poble, a un parell de kilòmetres de les primeres cases. En els seus bons temps havia estat un picador prou conegut a les contrades. El caps de setmana, sobre tot en temps de calçotades, s'omplia de *pixapins* que llogaven cavalls per fer una passejada pels boscos propers i després es quedaven a dinar al restaurant que els mateixos amos portaven. Els temps però havien canviat i ara la Carmela, la mestressa, només hostatjava Fúria i la seva pròpia euga, ja una mica anyosa i cansada, que amb tota seguretat agraiïa que només la muntessin de tant en tant. El restaurant tampoc no funcionava, malgrat que, si calia, la Carmela passava de seguida darrera la barra, habitualment

deserta i, en un moment, preparava un entrepà, improvisava un plat combinat o senzillament servia un refresc o una cervesa a algun passavolant.

Ja s'havia fet fosc quan la Maite va entrar al bar. La porta era oberta, però els llums romanien tancats. Només arribava una mica de claror de la cuina, darrera la barra, on segurament estava traginant la Carmela, cuinant alguna cosa per sopar. La Maite, després de deixar la Fúria lligada de qualsevol manera, va entrar directament i es va dirigir ràpidament al punt d'on venia la llum.

- Bona nit, Carmela! M'hauries de deixar trucar per telèfon. No tinc bateria al mòbil.

La dona sortí de la cuina, eixugant-se les mans amb un drap.

- Hola, Maite. Ja em feies patir una mica. És tard.

Costava acostumar-se a la nova imatge de la Carmela, i això que la Maite la veia sovint i hauria pogut habituar-se a la transformació progressiva d'aquella dona espantant en una mena de figura espectral, també impressionant, però en un sentit ben diferent.

- Ja t'explicaré. Ara deixa'm un telèfon. He de trucar els mossos.

- Truca, si vols, des del fix de la cuina. Què t'ha passat? No m'espantis!

- Ara t'explico.

La Maite va tenir una feinada per tal que els mossos se la prenguessin seriosament. Només quan es va identificar com a doctora, va notar una mica d'interès en la veu a l'altre extrem de la línia. En qualsevol cas, li digueren que, ja que el tema no semblava una urgència vital, hi anirien l'endemà, amb claror de dia. Van quedar que la passarien a buscar per casa seva a primera hora del matí, per tal que els hi ensenyés el lloc exacte. Així que la Maite va donar la seva adreça i va haver de fer una altra trucada, ara al Centre de Salut, demanant que algú la substituís a la consulta. Després, va agafar ella mateixa una cervesa i va seure a la taula de la cuina, amb la Carmela.

- He sentit bé? M'ha semblat que deies que havies trobat un peu socarrimat al bosc.

- Tal com ho sents. No m'ho podia creure... Bé, a veure què diu la *poli*. Això sembla el començament d'un capítol de *Bones*.

- I tant! –va reconèixer la Carmela, tot recordant la sèrie de televisió a la que havien quedat enganxades totes dues durant una temporada- Et vols quedar a sopar? Anava a preparar-me una truita i una amanida.

- D'acord! Mentre ho prepares, vaig a tancar la Fúria a la quadra. No em volia entretenir i l'he deixada lligada de qualsevol manera.

Ara ja la Maite no tenia cap pressa per arribar a casa seva. Ningú no l'esperava. Vivia sola d'ençà que l'Aina, la seva filla petita, havia marxat a Austràlia a treballar, ara feia poc més d'un any. Tres anys abans ja havia marxat l'Òscar, el fill gran, a Berlin, i entre l'un i l'altre havia fotut el camp l'Albert, el seu home, després de gairebé trenta anys de casats, darrera una veneçolana melosa i espectacular que havien contractat com a comercial a la seva empresa.

En tornar a entrar al bar, la Maite va veure que la Carmela havia encès els llums i havia parat una taula per a dues persones. La taula parada en una punta feia palesa la buidor de les altres taules, donant al bar un aire decadent, malenconiós i fins i tot una mica inquietant. Es va sentir envaïda per una tristesa profunda, punyent, esquinçadora. Què havia fet la vida amb la seva amiga i amb els seus projectes? No era just el que estava passant. Volia confiar però en que tot era com un mal somni, que la Carmela se'n sortiria, i tant que sí, i reforçada.

La Carmela va sortir de la cuina amb un plat a cada ma. Costava creure que aquell mocador ja no amagava la cabellera roja i enrinxolada que havia estat l'enveja de totes les dones de la comarca, però la desacostumada expressió d'una cara sense celles i la blancor d'una pell gairebé transparent confirmaven les pitjors de les sospites. La figura, sempre alta i esvelta, ara semblava esfilagarsada, grollerament desproporcionada, gairebé espectral.

- Com et trobes avui?

- Prou bé. M'han dit que és la darrera tanda de *quimio* i ja m'estic recuperant. Aquí ja veus que no hi ha massa feina, així que vaig fent.

- Saps res de ton germà?

- No... i m'estranya, perquè el Magí no és de desaparèixer sense dir res... i més d'ençà la meua malaltia. No és com el Pep.

- Quants dies fa que va marxar?

- Gairebé una setmana. Potser ha anat a passar uns dies amb aquell mig noviet que té cap allà baix, a Amposta... Bé, jo sempre penso en ell com el meu germà petit, però és adult... no cal que l'estigui a sobre.

- L'has trucat al mòbil?

- És clar! Apagat o fora de cobertura. Li he enviat missatges, però no contesta. Deixem-ho córrer. Va, explica'm què has trobat al bosc.